

„Láska na okraji stránky je úžasne okúzľujúca knižka, ktorú každý fanúšik romantickej komédie prečíta na jeden dych – a odporučí ju všetkým priateľom... Mali by ste si ju určite prečítať!“

– KRISTY WOODSONOVÁ HARVEYOVÁ,
autorka bestselerov *New York Times*

Láska na okraji stránky

Román

MELISSA FERGUSONOVÁ

AUTORKA BESTSELEROV

i527.net
vydavateľstvo

Povedali o Melisse Fergusonovej

Láska na okraji stránky

„*Láska na okraji stránky* je úžasne okúzľujúca knižka, ktorú každý fanúšik romantickej komédie prečíta na jeden dych – a odporučí ju všetkým priateľom. Ponorte sa do príbehu, ktorý vás rozosmeje aj zahreje pri srdci, a vstúpte do sveta, ktorý Melissa Fergusonová vytvorila pre hrdinku Savannah Cadovú a perfektne vykreslenú skupinku vedľajších postáv. Tento skvelý román o zmeškaných príležitostiach, druhých šanciach a možno aj o skutočnej láske by ste si určite mali prečítať!“

KRISTY WOODSONOVÁ HARVEYOVÁ,
autorka románu *Under the Southern Sky*,
ktorý sa stal bestsellerom *New York Times*

„Fergusonová napísala ľúbostný príbeh plný života pre všetkých milovníkov kníh, ktorí si kedysi predstavovali, ako zo skrine alebo z komory pod schodmi vstúpia do čarovného sveta. V románe *Láska na okraji stránky* prináša sviežu prózu z knižného prostredia, kde Savannah Cadová, obyčajná redaktorka v prestížnom vydavateľstve, tajne pracuje na rukopise svojho komerčného románu s pomocou záhadného čitateľa, ktorý nezmení len jej knihu, ale aj celý život. Budete túžiť po vlastnej tajnej skrýši, aby ste sa tam mohli zahľbiť do tohto rozkošného a dôvtipného príbehu lásky.“

ASHER FOGLOVÁ PAULOVÁ,
autorka románu *Without a Hitch*

Láska
na okraji
stránky

Láska na okraji stránky

Román

MELISSA FERGUSONOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2022 Melissa Ferguson

Originally published in English under the title *Meet Me in the Margins*.
Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson.
Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins Christian
Publishing, Inc. Published by arrangement with HarperCollins
Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Izabela Karellová
Copyright © i527.net, s. r. o., 2026
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-225-8

*Venujem všetkým úžasným kolegom z vydavateľstva,
a najmä Kim Carltonovej a Mikovi Bzozowskiemu,
ktorí ma inšpirovali svojím vlastným príbehom lásky.*

Prológ

.....

Od: Claire Donovanová

Doručené: 9:17

Komu: Savannah Cadová

Predmet: Rukopis?

Savannah,

pokročili ste nejako s tým nápadom na knihu, o ktorom ste mi hovorili na minuloročnej konferencii? Práve som mala redakčnú schôdzu a spomenula som si na Váš príbeh.

Veľmi rada by som si ho prečítala.

Prajem všetko dobré!

Claire Donovanová

Šéfredaktorka oddelenia romantickej literatúry

Baird Books

Koncept

Od: Savannah Cadová

Uložené: 9:21

Komu: Claire Donovanová

Predmet: Re: Rukopis?

| Vážená pani Donovanová

Koncept

Od: Savannah Cadová

Uložené: 9:22

Komu: Claire Donovanová

Predmet: Re: Rukopis?

| Vážená pani Claire Donovanová

Koncept

Od: Savannah Cadová

Uložené: 9:24

Komu: Claire Donovanová

Predmet: Re: Rukopis?

| Milá Claire,

| veľmi pekne ďakujem za email! Naozaj ma veľmi mrzí, že som sa k tomu nedostala hneď po konferencii, ako som povedala. Prisahám, že nepatrím medzi tých nádejných spisovateľov, ktorí vykladajú každý detail svojho vymysleného príbehu hocikomu, koho stretnú na konferencii, a potom nemajú čo ukázať, keď nejaký redaktor skutočne chce vidieť rukopis. Vážne.

Po našom rozhovore som si uvedomila, že v záverečnej scéne chýba vyvrcholenie a postava Cecilie vlastne vôbec nie je sympatická, a keď sa mi nakoniec podarilo napraviť tieto nedostatky, rukopis mal o dvanásťtisíc slov viac. Tak som si potom ďalší mesiac lámala hlavu nad tým, čo zoškrtať. (Viete, Kingov princíp „zbav sa svojich miláčikov“ je pre spisovateľov naozaj trefný. Už dva roky svojim autorom nonšalantne hovorím, aby rukopisy osekali, a nikdy mi nedošlo, že im to naozaj LÁME SRDCE. Zbavila som sa teda jednej postavy a stále mi je z toho do plaču.)

No teraz som už vo fáze redigovania a musím si to len párkrát prejsť. Ešte raz sa ospravedlňujem za čakanie. Určite Vám to pošlem najneskôr o dva týždne tri týždne mesiac.

.....

Doručené

Od: Savannah Cadová

Odoslané: 9:26

Komu: Claire Donovanová

Predmet: Re: Rukopis?

Milá Claire,

veľmi si vážim, že ste sa mi ozvali. Rukopis Vám pošlem ešte dnes.

So srdečným pozdravom

Savannah Cadová

Asistentka redakcie pre nové tituly, Pennington Pen

Prvá kapitola

V *mimoriadne* nepohodlných lodičkách kráčam sem a tam v rohu preplnenej zasadačky. Snažím sa pohybovať čo najtichšie v ani nie metrovej uličke medzi mojím kolegom Clyvom, ktorý sa mi neochotne uhýba, a krdľom kršiakov s ostrážitými očami, ktoré na mňa zízajú zo staromódnej tapety. Zamračím sa na vtáky s desivo symetrickým sfarbením, ako to robím vždy, keď ma zavolajú do Magnólievej sály. V príhovore pani Penningtonovej nastane pauza a zdá sa mi, že by som mala prikyvovať spolu s ostatnými. Vrhnem pohľad na hodinky. Dnes mám len 3 600 krokov, a to sa už blíži obed.

Nebezpečne sa zvrtnem na tenkom podpätku a menším, rýchlejšim krokom stúpim na hrubý červený koberec, pričom zároveň preškrtnem tri slová na konci odseku. Je to jedna z výhod práce asistentky redakcie pre nové tituly vo vydavateľstve, ktoré je ešte viac retro než overaly v štýle osemdesiatych rokov, aké sa medzi tínedžermi zas vracajú do módy. Redaktori tu neustále vláčia hrubé kopy papierov s perom zastrčeným za uchem, na poslednú chvíľu vpisujú do rukopisov poznámky a vyzerajú vystresovane.

Vlastne by bolo v Penningtone nápadne čudné, ak by niekto so sebou *nevláčil* aspoň jeden rukopis na stretnutie, akých má za deň pol tucta. Preto v radoch predou mnou a okolo mňa nikto ani nemihne okom, keď počas porady pretáčam stránky.

Navyše je tu tá vec, že meriam ledva kúsok cez meter päťdesiat. A to, že meriam len kúsok cez meter päťdesiat vo vydavateľstve, ktoré ako „konferenčnú miestnosť“ používa prerobenú obývačku starého viktoriánskeho sídla, má tú výhodu, že polovica zamestnancov musí stáť. A tak môžem za nimi robiť toľko vecí naraz, koľko sa mi zachce, a nikto ma pri tom nevidí.

A ja sa fakt snažím robiť viac vecí naraz. Minimálne vtedy, keď mám dobrý deň a dostaví sa u mňa zriedkavý nával skutočnej motivácie. Alebo aspoň vtedy, keď do mňa sestra vyrýva, až kým sa nepodvolím. Lebo som Cadová. Presnejšie Savannah Cadová. A Cadovci sú plnokrvný rod, ktorý sa vyznačuje nezničitelnou energiou, výrazným entuziazmom a štipkou nepričetnosti. Je pre nás samozrejmosťou, že bez námahy prekonávame očakávania.

Lenže... pre mňa je to trochu náročnejšie.

„Pennington je už viac ako päťdesiat rokov baštou trhu s literatúrou faktu a serióznou beletriou,“ vraví pani Penningtonová, generálna riaditeľka vydavateľstva Pennington Publishing, a zvieria pri tom rečnícky pult. Oči jej žiaria rovnako ako šesť svetiel v tvare sviečok na starodávnom mosadznom lustri, ktorý visí v strede miestnosti. „Prečo? Pretože Pennington sa pod tlakom nepodrobí. Pretože Pennington sa odmieťa prispôbiť a zahodiť ušľachtilé zásady za mizerný dolár vo vrecku. V Penningtone skutočne veríme, že *obsah*, ktorý produkujeme, pomáha rozvíjať a zdokonaľovať mysle čitateľov, a kultúru všeobecne. Na rozdiel od iných vydavateľstiev, ktoré ako na bežiacom páse plnia regály v supermarketoch *komerčnými žánrami*,“ pokrčí nosom, akoby tie slová ani nedokázala

precediť cez zuby, „Pennington neúnavne pracuje na tom, aby vydával len najužší výber dôkladne preverených titulov, ktoré sú hodné tlače. Iba najužší výber dôkladne preverených titulov, ktoré si podľa nás svet *musí* prečítať.“

Nadvihnem obočie a škrtnem ďalšie slovo.

Je síce pekné, že si to myslí, ale neviem, či *celý* svet doma potrebuje knihu, ktorú som redigovala naposledy – *Neuveriteľný svet slov: Príručka epistemofila*.

„A preto napriek náporu kríz, ktorým sme v minulom roku čelili, bude Pennington aj budúci rok *majákom* ukazujúcim cestu čitateľom a predajcom kníh. A práve z toho dôvodu vás teraz prosím, aby ste medzi nami privítali najnovšieho kolegu v tíme.“

Pero sa mi pri podčiarkovaní pošmykne. Zdvihnem hlavu. Nový kolega?

Cez úzku medzierku medzi dvoma laktami zbadám pani Penningtonovú, ako sa oboma silnými rukami drží pultu a prižmúrenými prenikavo modrými očami z výšky pozerá na svojich zamestnancov, akoby nám všetkým čítala myšlienky: *Povedzte niečo. Len to skúste*.

V zasadačke sa pomaly zdvihne vlna potlesku.

Ide o to, že posledné roky boli pre Pennington ťažké. Vlastne, nielen pre nás. Väčšina menších vydavateľstiev, ktoré ešte nepohltila niektorá firma z Veľkej päťky, na tom bola rovnako. Hoci Pennington zažil roky slávy (to pani Penningtonová pri každej príležitosti všetkým veľmi ochotne pripomína), nedokáže udržať krok s väčšími vydavateľstvami, ktoré ako dobre namazané stroje chrlia jeden titul za druhým. Pennington je ako plachetnica. Nádherný pretekársky kuter typu Pen Duick, ktorého majiteľ s hrdosťou prechádza rukou po palisandrovom, mahagónovom, teakovom a inom exotickom tropickom dreve trupu a pritom pozoruje, ako sa mu nad hlavou v slanom

morskom vánku vzdúva obrovská biela plachta. S prepracovanými detailmi. Jedinečný.

Ale oproti rútiacej sa zaoceánskej lodi je to stále len smietka poskakujúca na vlnách.

A preto teraz všetci, čo sa ocitli medzi týmito nanukovo zelenými stenami posiatymi kršiakmi, tieskajú ako na povel. Ako poslušné tučniačky v akváriu počas šou. Preto si Terry z účtovného oddelenia v prítomnosti pani Penningtonovej každých päť sekúnd uhládza kravatu so vzorom veľrýb a citátom „*Tam chrlí!*“ z románu *Biela veľryba*. Preto Lyla odhodí airpody pod stôl vždy, keď začujeme, ako pani Penningtonová počas jednej zo svojich spontánnych „návštev“ netrpezlivo poklepkáva nechtami po zárubni dverí do susednej kancelárie. A preto v posledných dňoch nosím v kabelke leukoplasty, aby som dokázala zniesť trýznenie týchto pekelných, teda „profesionálnych“ lodičiek.

Pretože my sme tí, čo zostali. Preživší veľkých penningtonských jatiek.

„Uvedomujem si, že sme za minulý kalendárny rok prišli o viacero oddaných zamestnancov. Zníženie personálneho stavu o 29 percent bolo...“ Úzke podlhovasté nozdry pani Penningtonovej sa mierne rozšíria, keď zreteľne vyslovuje jednotlivé slabiky. „... ná-roč-né. Každý z nás na seba musel vziať nejaké úlohy navyše.“

Zdvihne tón hlasu a vztýči prst. „*No* práve vďaka tomu sa zas postavíme na nohy pod skúseným vedením pána Penningtona.“

Počkať.

Pán Pennington. Myslí tým...

„Muža, ktorý desať rokov pôsobil v jednom z najúspešnejších vydavateľstiev na svete,“ pokračuje, „čo nám priniesie nové postrehy a sviežu perspektívu.“ Pohľad má zrazu pevný ako oceľ. „Pomôže nám *vyplieť* to, čo treba, aby sme mohli v ďalších rokoch *rozkvitnúť*. Pán Pennington, vitajte medzi

nami ako zástupca riaditeľa a vydavateľ našej najuznávanejšej edície Pennington Pen.“

Na sekundu nastane zarazené ticho. Ľudia v predných radoch sa otáčajú a ostatní, natlačení dozadu ako sardinky, naťahujú krky, aby videli vstávať muža, ktorý ešte pred chvíľkou splýval s davom. Pero v mojej ruke, na ktoré som úplne zabudla, sklzáne po stránke a zanechá za sebou dlhú čiernu čiaru.

„Sssuper.“

Lyla ležérne sedí na širokom parapete rozmerného okna predo mnou a zagúľa očami. Zbadám záblesk trblietavých očných tieňov z predošlého večera.

Lyla je jedna z mnohých báb v Nashville, ktoré majú dlhé blond vlasy predstavujúce asi polovicu ich telesnej hmotnosti, stále menej priateľov, ktorí by poznali ich skutočné meno, a ktoré rovnako ako Luskáčik skutočne ožívajú až s úderom šialene neskorej nočnej hodiny. Ibaže sa nebudí preto, aby bojovala s myšami a sprevádzala deti po bizarnej krajine snov. Namiesto toho ju zvyčajne nájdete v bare na mestskom bulvári, ako usadená na vysokej stoličke so škvrnami od piva z celého srdca vyspevuje. Lyla pre Nashville znamená to isté, čo chudé dvadsaťročné čašníčky znamenajú pre New York. Takých je celý zástup, naivné až do trpkého konca a úprimne presvedčené o tom, že ich aktuálne zamestnanie, z ktorého si platia jedlo a oblečenie, bude naozaj len dočasnou zastávkou na ceste za slobodou. A hoci pani Penningtonová prakticky na každej schôdzi očividne túži vyhodíť Lylu aj s notebookom na ulicu, jej návrhom knižných obálok a digitálnemu marketingu sa nevyrovná nikto. A to myslím vážne. *Nikto*. Doslova spojila dve práce na plný úväzok do jednej.

„Tak aspoň niekto môže povedať Harrymu, že nešlo o jeho drobné nedorozumenie s Penningtonovou v kuchynke,“ zamrmle Lyla dosť hlasno na to, aby sa niekoľko hláv vo vedľajšom rade otočilo. „Len o staré dobré rodinkárstvo.“

„Ššš,“ zasyčí Jeanna Banksová (šesť rokov v Pennington Trophy) a zas sa odvráti. Harry, ten milý starý Harry, ktorý si dvadsaťdva rokov každý deň nosil do práce rovnaký sendvič s vajčkovým šalátom, dostal TEN email pred štyrmi týždňami. Nikto nechce dostať TEN email. To posledné, čo chce zamestnanec vydavateľstva Pennington, je byť adresátom emailu s predmetom ŽIADOSŤ O STRETNUTIE.

Otočím sa preč od steny a kráčam naspäť, zatiaľ čo si Lyla apatickým pohľadom hovoriacim „neznášam-tieto-porady“ premeriava môj rukopis. V tvári sa jej rozjasní. Nadvihne dokonale zaoblené obočie. „To je...?“

„Sľúbila som, že to dnes odovzdám,“ odpoviem.

„Hej, ale... *tu?*“

Tak toto je ten pocit, keď sa na vás niekto pozrie so zdvihnutým obočím.

Celý život to u nás bolo naopak. Ja som bola tá poslušná, čo nikdy neporušila pravidiel. Lyla bola slobodná duša. V siedmom ročníku prepašovala do školy denník, žiarivo ružový, zvonka pokreslený srdiečkami a vnútri popísaný tajomstvami. Cez obedňajšiu prestávku ho mala bez hanby otvorený pred sebou, zatiaľ čo ja som namiesto nej v tichosti panikárila. Lyla, ktorá počas týždňa školského ducha v maturitnom ročníku nadšene pomáhala spolužiakom zaplniť kabinet riaditeľa Peter-sona oranžovými dopravnými kužeľmi, kým ja som s roztrase-nými kolenami dávala pozor, či niekto nejde.

„Musím to poslať dnes,“ opakujem okamžite. „Potrebujem len pár minút na posledné úpravy.“

Kútikom oka vidím, ako k pultu vedľa pani Penningtonovej podíde muž a podá jej ruku.

Akoby sa nikdy nestretli.

Akoby nebol jediný človek v tejto miestnosti, ktorý má polovicu chromozómov od nej.

Potlačím grimasu a pokračujem v práci.

Vlastne všetci vedia, že syna pani Penningtonovej pred tromi mesiacmi vyhodili z vydavateľského domu Sterling. V deň, keď prišiel hromadný email z portálu *Pub News*, zrazu každý spozornel. Oznamoval nielen zamestnancom Penningtonu, ale každému uznávanému vydavateľovi, literárnemu agentovi, filmovému agentovi, ako aj všetkým ostatným v brandži až po nádejného spisovateľa, ktorý si kdesi v pivnici ťuká do klávesnice, že Jim Arrowood sa stal novým riaditeľom redakcie v Sterlingu. Milovaný syn pani Penningtonovej nemal počas pandémie v roku 2020 nútenú dovolenku. *Nahradili* ho.

Syna Srdcovej kráľovnej vykopol z New Yorku a skončil tu, naspäť v Nashville.

A teraz pani Penningtonová svojho syna zachraňuje.

„Ďakujem za uvedenie.“ William Pennington stisne oba kraje pultu, tak ako jeho matka. Aj držanie tela má dokonalé ako ona, ako keby obaja mali k chrbtici pripevnené tyče. Vedľa seba pôsobia ako párik tučniakov v bezchybných sivých oblekoch. Je to ten elegantný a neskutočne nudný model, ktorý by si nemohol dovoliť takmer nikto v tejto miestnosti. Prenikavými cencúľovomodrými očami, ktoré má tiež rovnaké ako matka, prebodáva celú sálu. A tak ako ona sa zamračí.

Pozera na nás, akoby sme boli mladiství delikventi, ktorí sa snažia utiecť z autobusu.

„Volám sa William Pennington. Niektorí z vás si ma možno pamätajú ako dieťa.“

„Malý Willy!“ Bernie Peterson (tridsaťštyri rokov v Pennington Trophy) sediaci vpredu mu zamáva a William bez úsmevu odmerane kývne hlavou.

„Nebudem vás zbytočne zdržiavať. Spisovatelia sú už na ceste na konferenciu a všetci dobre vieme, aké je dôležité, aby

sme sa čo najlepšie pripravili. Som si istý, že nikto nechce zažiť reprízu incidentu spred dvoch rokov.“

Zastanem.

Skvelé. Fakt skvelééé.

Žalúdok mi nadskočí ako vždy, keď niekto spomenie moju prvú Konferenciu knihovníkov a vydavateľov Ameriky, skrátene KAVA. Zdvihnem rukopis vyššie, aby som sa vyhla pohľadom ostatných.

Nuž, stala sa mi taká nevinná maličkosť, že som stratila štyristo kníh a celý súbor propagačných materiálov autora, ktorý na autogramiádu letel cez celú krajinu. Nakoniec sa podpisoval na kúsky použitého papiera a záložky, ktoré boli vlastne reklamou na iných autorov, a v istej obzvlášť trápnej chvíli aj na napnutý biceps nejakého chlapa.

Pri týchto veľkých akciách treba myslieť na *veľa* vecí. A to nie je ľahké, keď ste v novej práci len dva týždne, jasné?

4 200 krokov.

Hovorím si, že pani Penningtonová možno nepovedala, kto konkrétne bol za to zodpovedný. Odrhнем pohľad od hodínok a obrátim stránku. Možno William ten príbeh počul len v stručnej verzii, niečo ako: „Áno, jedna z našich zamestnankýň, ktorá sa mimochodom osvedčila ako naozaj šikovná a neoceniteľná kolegyňa v týchto krušných a náročných časoch, mala to nešťastie, že ako nováčik v tíme nedostala dostatočné školenie, a tak, chúdätko, musela...“

Napoly počúvam a ďalej pochodujem, pohľadom na stránke hľadám preklepy a do očí bijúce chyby. Nie je ich veľa, na tucte strán spravím len jednu či dve poznámky, čo ešte viac živí môj vnútorný oheň a nutkanie vybehnúť hore do kancelárie a hneď rukopis odoslať.

Pani Penningtonová by ma predsa neprepustila len preto, že som si odbehla na záchod, však? Áno, je pravda, že Donna

v podstate dostala TEN email dva dni po tom, čo bežala na toaletu s črevnou virózou. Ale to je len náhoda, nie? Určite to bola náhoda.

A koľkokrát som už ten rukopis zredigovala? Dvadsaťkrát? Päťdesiatkrát? *Stokrát*? Nech je to ako chce, mám pocit, akoby to bolo tisíckrát.

A ako som toľkokrát vravela svojim autorom, ten pocit znamená, že rukopis je hotový. Konečne je pripravený. To je tá rozhodujúca chvíľa.

Alebo keď nastane termín odovzdania. Podľa toho, čo z toho príde skôr.

„Tak nepoľavujme, kolegovia,“ povie William Pennington, keď sa zvrtnem na podpätku. Na tejto pozícii nie je ešte ani dvadsať minút a už je z neho dokonalá kópia jeho matky, donekonečna rozpráva o uťahovaní opaskov a o tom, ako aj pri najmenších chybičkách bez váhania „urobí čistky“.

Obliznem si konček ukazováka a pretočím stránku cez sponku. Pozor, nie je to len tak hocijaká sponka na papier. Túto veľkú sponu zo starožitného 14-karátového ružového zlata, ktoré je premyslene zauzlené do tvaru vrabca, mi darovala mama k prvému dňu v „skutočnej práci“. Ako vedúca fakulty Belmontskej univerzity ju vyše dvadsať rokov sama používala na najslubnejšie publikácie a projekty. Dostala ju od svojej matky, ktorá ju používala na organizáciu papierov, keď ako prvá chirurgička v štáte bojovala proti nerovnosti v zdravotnej starostlivosti pre ľudí zasiahnutých chudobou. A tá ju mala od *svojej* matky, ktorá – podrobnosti sa mi vybavujú len matne – vraj v podstate ukončila vojnu.

Veď viete, to je typické pre rodinu Cadovcov.

Ja síce nerozbíjam jeden sklený strop za druhým ako moji predkovia, ale rešpektujem históriu sponky, a tak som si ju vyhradila len pre tie najslubnejšie príbehy.

A teraz, keď zlatými krídelkami pevne zviaza papier, je vyhradená pre príbeh, ktorý je môj vlastný.

„Dnes nás čaká veľký večer,“ pokračuje Pennington.

Obrátim ďalší list. Som tak blízko ku koncu, že sa mi srdce rozbúši ako opreteký s mojimi krokmi. „Osem autorov, ktorí sa tento víkend zúčastnia na konferencii, predstavuje spolu 46 percent nášho predaja. Ak vlastnou chybou stratíme ich dôveru, mohlo by nás to stať jednu zo štyroch edícií. Potrebujeme ich. Ale teraz sa autori Penningtonu boja. Vlastne sa bojí väčšina autorov úplne všade. Situácia je napätá. Vo vydavateľskej brandži je konkurencia väčšia než kedykoľvek predtým. Ľudia majú strach o stabilitu svojej práce.“

„To hovorí aj o sebe, nie?“ zamrmle Lyla.

„Ľudia chcú istotu, že majú pod nohami pevnú pôdu. Takže keď prídu, budú hľadať náznaky o stave vydavateľstva. A je absolútne kľúčové, aby sme im nedali žiadny dôvod na obavy.“ William Pennington sa na nás uprene zadíva. „*Kľúčové*. Takže, marketingové oddelenie, postarajte sa, aby vystavené knihy vyzerali dokonale. Asistenti, dozrite na to, aby im *nič* nechýbalo. A redaktori, spravte tento víkend všetko pre to, aby boli vaši autori šťastní. Čo-koľ-vek. Ak chcú autori minúť dvesto dolárov na večeru vo Fleming's Steakhouse, vytiahnite firemnú kartu, akoby u nás peniaze rástli na strome. Ak sa s vami chcú stretnúť v sobotu o piatej ráno a ďalších dvanásť hodín rozoberať svoju najnovšiu rozpracovanú knihu, budete ich čakať na hotelovej recepcii o pol piatej s dobrou náladou a dvoma kávami. Je mi jedno, čo budete robiť, pokiaľ po tomto víkende nastúpia do lietadla s vedomím, že neexistuje žiadne tak oddané, angažované a *stabilné* vydavateľstvo ako Pennington, ktoré sa snaží na 110 percent, aby sa ich knihy predávali lepšie než hocičo iné na trhu. Chcem, aby po tejto návšteve mysleli len na jedno slovo: dokonalosť—“

Dokráčam ku stene a zvrtnem sa, no potom zrazu začujem zdola zvláštny zvuk.

Znie to, ako keby niekto krčil celofán.

Ale to nemôže byť ono, preblyсне mi hlavou, keď sklopím zrak k zemi. Veď odkiaľ by sa tu vzal celofán? Kto by si už len priniesol celofán do zasadačky? A prečo by ležal priamo pod mojimi nohami?

A potom, presne v tej nanosekunde, keď to začne dávať hrozivý zmysel, to učitím.

Je to ako zásah bleskom do členka. Kosti mi zapraskajú a zaškrípu o seba tak, ako by kosti v členku podľa anatomických zákonov nikdy škrípať nemali.

Znova pozriem dole a ako v spomalenom filme zbadám, ako sa mi chodidlo stočí, zatiaľ čo ostrý roh môjho tenkého čierneho podpätku na mäkkom červenom koberci sklízne nabok. Ľavou nohou prudko vykročím vpred, aby som udržala rovnováhu, ale tým výpadom akurát pristanem na päte Yossiho, ktorý stojí predou mnou, než sa mi následne podlomí aj druhý členok.

S dvoma prepadnutými členkami padám vpred, periférne po oboch stranách vidím, ako sa hlavy dvíhajú, obleky vstávajú, a koberec sa ku mne nezadržateľne rúti ako obrovské červené more. Vystriem ruky pred seba tesne predtým, než moje telo dopadne na zem ako kôпка chaosu.

Koberec ma škriabe na líci, na ramenách aj na holeniach. Tlmene začujem, ako naň s ťuknutím dopadne pero len niekoľko centimetrov od mojej tváre. A s novým návalom hrôzy pocítim vánok na zadku, keďže sa mi sukňa zdvihla a odhalila zle zvolenú spodnú bielizeň, ktorú som si ráno obliekla. *Samozrejme*, že táto chvíľa nemohla nastať v roku 2019, keď som mala obdobie vykrojených nohavičiek. *Samozrejme*, že sa to muselo stať teraz, keď som sa v podstate zbavila strachu z toho, že by sa presne

táto situácia mohla jedného dňa stať skutočnosťou. Keď som sa rozhodla, že nikto nikdy nebude nútený rozstrihať mi oblečenie po autonehode. Že naozaj nikdy uprostred noci nepríde moment, keď sa v celej budove spustí požiarne alarm, ja budem stáť na ulici v bombardárkoch a nezáväzne konverzovať so susedmi.

A určite som už nemala dôvod obávať sa, že zakopnem o vlastné nohy uprostred schôdze všetkých zamestnancov a rozpleším sa tvárou nadol so zdvihnutou sukňou.

Nuž, tak som tu.

Možno by teraz bolo najlepšie, keby som hrala mŕtvu.

Hej, to mi pripadá ako dobrý nápad. Veď vačice to tak robia a zdá sa, že im to funguje. Dokonca je to vraj biologicky daná taktika prežitia. Je to *vrodené*. A to by už malo niečo znamenať. Okrem toho si nikto nerobí srandu z človeka, ktorý práve omdlel. Je to ako bezplatná priepustka z väzenia v Monopoloch. Keď sa niekto rozcapí rovno na tvár, pokojne si z neho môžete uťahovať za zavretými dverami, ale ak to skúsite v situácii, ktorá sa zdá aspoň trochu závažná, budú vás považovať za strašného a necitlivého človeka.

Je teda rozhodnuté. Musím sa zahrať na vačicu.

Práve sa chystám pohodlne uvelebiť na koberci, keď mi do mozgu prenikne iný zvuk. Oveľa, oveľa ničivejší. Je to trepotanie, akoby mi nad hlavou vzlietali stovky holubíc.

Len to nie.

Nie, nie, nie, nie, nie.

Vypleším oči a zbadám ich. Každý jeden hárok môjho 234-stranového rukopisu sa vzniesol do vzduchu, vyslobodil sa zo zlatej spony, ktorá mu doteraz bránila v rozlete.

Vytratia sa mi z hlavy všetky myšlienky na hanbu, vyskočím na kolená a chniapem po listoch papiera, vznášajúcich sa navôkol. V diaľke nejasne počujem Williama Penningtona, ako pokračuje v príhovore, zatiaľ čo sa načiahnem pomedzi

topánky nejakého muža a pevne zovriem zopár stránok. Kúti-
kom oka zazriem, ako Lyla schmatne papiere, ktoré jej prileteli
k nohám.

Práve v tej najnevhodnejšej chvíli...

Čelo sa mi rozhorí, keď si všimnem, ako sa kolegovia naoko-
lo skláňajú a dvíhajú spod nôh listy papiera.

„Ďakujem vám,“ vravím, vstanem a beriem im z rúk strán-
ky. „Skvelé. Ďakujem. Prepáčte. Vďaka, Marta. Ďakujem.“

Ako chamtivý drak čo najrýchlejšie zhromažďujem papiere,
zo všetkých strán beriem hárky, a keď sa niekto zohne, aby zdvi-
hol stránku, rýchlo vykročím, aby som mu ju vytrhla z ruky.

Pohľadom prebehnem po okolí.

Polovica stránok je v bezpečí a chránená.

Ubehne tridsať sekúnd.

Viac než polovica.

Ďalších dvadsať sekúnd.

Osemdesiat percent.

V tejto fáze už každý nový list hádzem Lyle, ktorá si ho strčí
do obrovskej koženej tašky. Trhá mi srdce, keď vidím hárky
napchaté v jej kabelke, ale nemám čas. Neskôr bude fakt ťažké
roztriediť ich, ale musím sa sústrediť na priority.

Uvidím päť nezdvihnutých stránok a skočím po nich.

Pomaly ku mne presvitá svetlo na konci tunela. Hrudný kôš
sa mi uvoľní zo zovretia.

Tri strany.

Dve.

Jedna.

Hodím posledný hárok Lyle.

Už nezostali žiadne. Celý rukopis je bezpečne natlačený
v Lylinej kabelke. Hotovo.

Nakoniec dosadnem na päty, kľačím na koberci a vydých-
nem. Zdá sa mi, akoby to bolo prvýkrát za celé roky.

Zvládla som to. Bola som blízko, až príliš blízko k najväčšej chybe kariéry, ale vyhla som sa jej. Pocítim nutkanie hystericky sa zachichotať od úľavy.

Ibaže...

Matne si uvedomím, že v zasadačke zavládlo ticho, akoby mi niekto poklepal po pleci so slovami: „Hej, keď to už teraz máš, skús sa obzrieť okolo seba.“

Tak to skúsím. Pozriem hore. A zachytím, ako na mňa všetci zízajú. Spomeniem si na drobnú nehodu so sukňou. Zrazu mám akúsi naliehavú potrebu predstierať, že sa posledných šesťdesiat sekúnd vôbec neudialo.

„Ďakujem vám.“ Oboma dlaňami sa zapriem do koberca, prsty sa mi zaryjú hlboko do tkaniny, a postupne sa vytlačím nahor.

Slizký Rem (štyri roky v Pennington Scribe) nespúšťa oči z mojej sukne. Zamračím sa a stiahnem si ju ešte o pár centimetrov nižšie.

„Sav!“ zasyčí Lyla.

Prstom ukazuje ponad moje plece. Modré oči má doširoka roztvorené a znepokojivo upreté na jeden bod v diaľke. Prudko otočím hlavou a zadívam sa smerom, ktorým ukazuje.

Tri metre odo mňa leží uprostred uličky osamotený papier a šesť párov očí ho sleduje ako supy pripravené na útok.

Vyškriabem sa na nohy.

„Pardon,“ hovorím, zatiaľ čo sa dotýkam pliec a náhlím sa cez záplavu tiel. S každým krokom mi nohy pripadajú ako rozvarené špagety. Rad stoličiek je úplne zaplnený. Všade sú ľudia. Ľudia, tašky na notebooky, kabelky, náhodne položené knihy...

Napokon preskočím posledný cestovný hrnček, vymotám sa z poslednej tašky na počítač, ktorá sa snažila ovinúť okolo mojich podpätkov, a vystúpim do uličky.

Konečne som voľná.

Zastavím.

Zamrzнем.

Pretože rovno predou mnou stojí *ten* William Pennington.

Zblízka je ešte vyšší, bradu má dobrých tridsať centimetrov nado mnou, ak nie aj viac. Hádala by som, že je odo mňa len o pár rokov starší, keďže sa mu na inak hladkom čele zrači jedna jemná (hoci priznávam, že nie úplne neatraktívna) vráska. Bábätkovská vráska. Vráska, ktorá hovorí: „Už som dosiahol vek, keď ťa na prvom rande nepozvem do McDonaldu, ale nie som ešte taký starý, aby som bol v posteli pred desiatou.“ Je dospelý takým tým spôsobom, že v porovnaní s nejakým vysokoškolákom by vyzeral lepšie, celkovo spoľahlivejšie, ale nie o toľko staršie, aby bol menej príťažlivý.

Takto zblízka má oči ešte viac modré, prenikavé a čisté ako modrý ľad na zamrznutých jazerách Michiganu. Dokonca sa zdá, akoby mal v dúhovkách kryštáliky, ako keď na ľadovec padá sneh a vytlačá bublinky vzduchu. Mimochodom, toto je výhoda mojej práce: zapamätám si množstvo náhodných informácií, ktoré môžem použiť, kedy sa mi zachce.

Ale v tejto chvíli nedokážem myslieť na ľadové kryhy ani na ľadovcovú lagúnu Jökulsárlón na Islande. Lebo práve teraz William Pennington zíza na papier, ktorý drží v rukách. A práve teraz sa dokážem sústrediť len na ochromujúci pocit, ktorý mi stúpa hore chrbticou: hrôza.

Hrôza, z ktorej sa mi ježia chlpy a ktorá mi otupuje myseľ. Som paralyzovaná.

Určite ma vyhodí. Je to tu. Ja, Savannah Cadová, prídem o prácu pre jeden blbý, *blbý* papier.

Prečo som o sebe na poslednú chvíľu zapochybovala a prepašovala som rukopis do práce?

Prečo som jednoducho neklikla na „Odoslať“, keď som ráno písala email, a nenechala to tak?

Ale kým v mukách čakám, jeho arkticky modré oči preletia stránku, akoby si vôbec nevšimol ani mňa, ani skutočnosť, že nás celá miestnosť ticho pozoruje. Na tvári sa mu nezračí žiadna emócia. Nič, iba nepatrne zvrásť obočie. Očami preskakuje z riadku na riadok, zo slova na slovo.

S vypätím každého svalu v tele sa mi podarí vystrieť ruku, končekmi prstov ticho prosím, aby mi papier vrátil.

Ignoruje ma. Číta ďalej.

V miestnosti je hrobové ticho.

Všetci sa na nás pozerajú – na neho a na mňa.

Kde inde by však mali pozerat? Toto je čas popravy.

A ja budem ďalšia, čo príde o hlavu.

Kútikom oka si všimnem Maggie (osem rokov v Pennington Arch), ako na mňa hľadá obrovskými zarmútenými očami, ktoré hovoria: „Nikdy na teba nezabudnem a navždy si budem pamätať, ako sme sa v kuchynke podelili o jogurt.“

Je to na mňa priveľa.

„Čo sa deje?“ zachrapčí hlas pani Penningtonovej spredu.

William Pennington zažmurká, akoby ho vyrušil.

Pozrie hore a prvýkrát sa na mňa poriadne zadíva. Moja tvár, rovnako ako tváre všetkých dobrých dievčat z juhu, zrejme nevie reagovať na priamy očný kontakt inak než úsmevom a na moje zdesenie cítim, že sa mi kútiky pier začnú zdvíhať.

Prestaňte, prikážem prísne svojim perám. Na to sa na polces-te zastavia a pomaly, s obrovským úsilím opäť klesnú.

Skvelé. Nerobím naňho dobrý dojem a teraz si ešte bude myslieť, že mi *šibe*.

Zase žmurkne, na tvári má stále rovnaký výraz.

Toto je vrcholný moment. Moment, ktorý rozhodne o mojej budúcnosti vo firme. Naozaj nepreháňam. Pretože nie je pravda, že pani Penningtonová len nemá rada komerčné žánre. Ona ich priam *nenávidí*. A romantika je podľa nej ten najpodradnejší

z nich. Ako povedala samotná pani Penningtonová, také knihy sa nahlas čítajú na najnižšej úrovni Danteho pekla. Na tej istej úrovni ako ružové Moscato, dievčatá v károvaných šáloch, popíjajúce tekvicové latté, a country hudba.

A ja tu teraz stojím s niečím, čo by pani Penningtonová nazvala „literárnou burinou“.

Stojím pred jej vlastným fundamentalistickým synom, úplným cudzincom, ktorého povolala z veľkomesta, aby prevzal úlohu kata, a mám na sebe len slabý, trochu labilný úsmev.

V podstate si môžem začať baliť veci.

Podá mi stránku, tvár má stále bez výrazu.

Na okamih zavládne ticho.

„Nič,“ zavolá napokon ponad plece a zvrtnie sa na päte. „Na zemi bol nejaký papier. Tak,“ povie a opäť zvýši hlas na úroveň šéfa, kým kráča naspäť uličkou, „ako som hovoril...“

Sledujem, ako William Pennington smeruje dopredu, jeho hlas znie vzdialene a rázne, keď ďalej predpovedá biedne čísla a tragédie, ktoré nás neminú, ak sa nebudeme viac snažiť. Nehlučne sa vrátim na svoje miesto vedľa Lyly, počkám pár sekúnd a pozriem na stránku, ktorú si prečítal.

V tom okamihu zhoria všetky zvyšky nádeje, že si možno neuvedomil, čo to je.

Očami prebehnem po nadpise vycentrovanom v hornej časti stránky, kde úhladným fontom Times New Roman stojí „PRACOVNÝ NÁZOV: HORÍM PRE TEBA“. V pravom hornom rohu je kurzívou napísané meno: *Holly Rayová*.

Začnem čítať odsek pod nadpisom a inštinktívne zatnem čeľusť: „Čas sa spomalil, keď jej dlaňou pohladil plece a nežne ju chytil za šiju, kým stáli v tieni javora a navôkol sa rozliehal len šum prechádzajúcich áut...“

Je to jasné.

William Pennington to vie.